

Non latuit hoc episcopum, quod statim ad aures detulit imperatoris, cuius ille uerbis nimium credulus, prefatum ducem P[remyzlaum] tanquam lesae maiestatis et ledendae personae reum ducatu Boemiae abiudicauit, et pro eo episcopum cum uexillis, sicuti mos est, solempniter inuestitum in Boemiam remisit, insuper et omne debitum dimisit. Fama huius facti aduentum eius longe ante precesserat, cum ecce Boemi nostri maiores natu, ut ipsi oculata fide perspeximus, ducem suum uanis seducebant spebus iurantes et filios suos dantes obsides, quod eum nullo modo desererent, nulla necessitate dimitterent. Verum ubi nunciatus est aduentus episcopi, procedunt quidem cum duce suo facturi fidem uerbis suis. Sed cum uenissent ad locum na [Beron] ¹⁾, in quo multorum reuelandae fuerant cogitationes, illico [cum episcopus esset na Zdice] ²⁾, transfugiunt ad episcopum unus post unum, incipientes a senioribus. // Et dux quidem P[remyzlaus] fugae presidio saluatus est, at episcopus magno precedentium ac comitantium tripudio deductus est Pragam. Quam post quatuor mensium obsidionem tandem in quinto recepit, scilicet imminente festo dominicae natiuitatis, et presente domno Kain, Olomucensi episcopo, pro quo hac de causa missum fuerat, ut castrenses uinculo anathematis innodatos absolueret, sicut et fecit. Qui etiam ordinationem fecit clericorum in choro Pragensi sabbatho quatuor temporum ³⁾, sed melius fuerat, si non fecisset, quia ecclesiam Christi misit in errorem per sacerdotes et leuitas, quos omnes sine impositione manus ordinauit. Super hoc articulo magister Arnoldus legatione fungens predicti ducis et episcopi consuluit papam felicis memoriae Celestinum, qui precepit, sicut ille narrauit, ordinatos non reordinari, sed solummodo inter ordinandos stare ad ordinem et solam manus impositionem recipere, quam minus acceperant. Retulit hec ex ore domni apostolici et quamuis auctenticum super his non haberet, nichilominus tamen creditum est ei, tamquam honesto uiro et fideli nuncio. Factumque est ita, sicut

To nebylo tajno biskupa; ihned k ušim to donesl císařovým, kterýž slovům jeho přílišně důvěřuje, zmíněného knížete Přemysla jako pro uražení velebnosti a pro obmyslené uražení osoby své knížetství Českého odsoudil, a za něho biskupa s korouhvemi, jakož obyčej jest, slavně obdařeného do Čech nazpět poslal, nadto též jemu celý dluh odpustil. Pověst o této události příchod jeho daleko byla předstihla, když tu české naše panstvo, jakož na vlastní oči jsme spatřili, knížete svého planými svedlo nadějemi přísahajíc a syny své dávajíc v rukojmí, že jej žádným způsobem neopustí a v žádné potřebě neostaví. Však když oznámen jest příchod biskupův, šli sice s knížetem svým, aby dostáli slovům daným. Ale když přišli k místu jednomu nad Beroukou, kde mnohých mělo býti odkryto smýšlení jejich, přešli ihned k biskupovi, jenž byl ve Zdicích, a to jeden po druhém, začavše od starších. A však kníže Přemysl útekem spasil se, biskup pak s velikým napřed jdoucích i provázejících jej plesáním přiveden jest do Prahy. Ji po čtyřměsíčním obléhání posléze v měsíci pátém dobyl, totiž krátce před svátkem narození páně, u přítomnosti pana Kaina, olomúckého biskupa, pro něhož z té příčiny posláno bylo, aby Hradčanům poutem klatby stíženým rozhrěšení dal, což také i učinil. Ten také světiti jal se kleriky v kůru Pražském v sobotu o suchých dnech, ale lépe by bylo bývalo, kdyby tak byl nečinil, poněvadž v církvi boží způsobil zmatek skrze kněží a levity, které vesměs bez vložení rukou vysvětil. O tomto kuse mistr Arnold jako vyslanec řečeného knížete a biskupa radil se s papežem šťastné paměti Celestinem, který poručil, jakož onen vypravoval, aby vysvěcení nebyli znovu svěcení, nýbrž pouze aby mezi těmi, kteří býti měli svěcení, stáli k svěcení a toliko ruky vložení aby přijali, jehož nebyli obdrželi. Přinesl to z úst pána apoštolského, a ač listu na to neměl, předce se mu uvěřilo, jako poctivému muži a věrnému poslu. Stalo se jakož byl pravil, rukou pana Englberta, olomúckého biskupa, který po řečeném Kainovi ne-

¹⁾ na Beron nadepsáno jest nad slovy multorum reuelandae. — ²⁾ cum — Zdice připsáno toutéž rukou po straně, ale se znamením, jakoby se slova ta položiti měla za slovo locum, což se ovšem méně hodí. — ³⁾ 18 Pros.